

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Търговище, 13.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на тридесети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ

Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
ЯВОР ПЛ. ТОМОВ

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА

в присъствието на прокурора В. Анг. В.

като разгледа докладваното от ЯВОР ПЛ. ТОМОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233500600252 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 313 и сл. НПК.

Образувано е по подадена жалба от адв.К. П. от ТАК, в качеството на защитник на подсъдимата С. М. Я. от гр. Търговище, против присъда № 22/04.05.2023 г. постановена по нохд № 731/2022 г. на РС Търговище. Със същата, подсъдимата е призната за виновен за това, че „в в периода от 09.06.2017 година до 21.12.2018 г. включително, в гр. Търговище, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - директор на Дневен център за възрастни хора с увреждания /в следствие през 2018 година наименованието е променено на ДЦПЛУ/ и Дневен център за стари хора, лично и при условията на посредствено извършителство чрез А.А.Я. и Д.П.Д. - двамата от гр. Търговище, работещи като главен счетоводител в центровете, присвоила чужди пари в размер на 2 253.29 лева и климатик марка „Кобе“ на стойност 400,00 лева, всичко на обща стойност 2 653.29 лева, собственост на Община Търговище, връчени ѝ в качеството ѝ на директор и поверени и да ги пази и управлява“ - престъпление по чл.201, ал.1, вр. с чл.26 от НК, за което ѝ е било наложено наказание 1 г. ЛОС, изтърпяването на което е било отложено по реда на чл.66,ал.1 НК с изпитателен срок от 3 г., считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда РСТ е признал е подсъдимата за невинна в това, че на 09.06.2017 г. , в гр.Търговище, присвоила чужда вещ - бойлер "Елдом 80 л"на стойност 245 лева, собственост на Община Търговище, връчена ѝ в качеството ѝ на директор и поверена ѝ да я пази и управлява, поради което я е оправдал в тази част на обвинението по чл.201, ал.1, вр. с чл.26 от НК. Първоинстанционният съд е осъдил подсъдимата на основание чл. 45 33Д да заплати на пострадалото ЮЛ - Община Търговище, сумата 2 274.29 лв., представляваща обезщетение за причинените имуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от 21.12.2018 г. до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлил предявения граждански иск за сумата от 624 лв. и в частта за претендираната законна лихва за периода от 09.06.2017 г. до 21.12.2018 г., като неоснователен. Подсъдимата е била

осъдена да заплати на Община Търговище и сумата 327 лв. представляваща определено съразмерно на уважената част от гражданския иск юрисконсултско възнаграждение, като и на основание чл.189, ал. 3 от НПК е била осъдена да заплати по сметка на ОДМВР Търговище сумата от 571.20 лв. представляваща разноски за извършена съдебна експертиза по ДП, на осн. чл. 189, ал.3 от НПК да заплати по сметка на РСТ сумата 90.97 лв. представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Недоволна от присъдата в осъдителната ѝ част е останала подсъдимата, която, чрез адв.П. е подала жалба в законоустановения срок. В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт. Твърди се, че присъдата на РСТ е постановена при нарушение на материалния и на процесуалния закон, при непълнота на доказателствата, че е необоснована и явно несправедлива, иска се отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимата да бъде призната за невиновна по предявеното ѝ обвинение.

В допълнителното писмено изложение към жалбата, депозирано в срока по чл.320,ал.4 НПК адв.П. доразвива първоначалните си възражения, като на първо място възражава против становището на РСТ относно дължностното качество на подсъдимата. Твърди също, че съдът неправилно е интерпретирал показанията на св. С.Б. и св.К.Р. във връзка с демонтажа, респ. последващия монтаж на процесния климатик „Кобе-18“ – показания, в които тези свидетели на са били категорични за това в чий дом са монтирали климатика и коя е била жената, която се е намирала в този дом. Подобни доводи се излагат и във връзка с обвинението за присвоените от подсъдимата суми – дейност, за която защитата твърди, че не е престъпна, като акцентира върху „константна“ практика на ВКС. С оглед посоченото, адв.П. моли присъдата в осъдителната ѝ част да бъде отменена и постановена нова, с която подсъдимата бъде изцяло оправдана по обвинението.

В съдебно заседание въззивната жалба се поддържа изцяло лично от подсъдимата и от адв.П. на подробно аргументираните основания като се акцентира и върху неправилността на присъдата във връзка с обсъдените, но приети за недостоверни обяснения на подсъдимата.

Подсъдимата се присъединява към изразената от защитника ѝ позиция, като в последната си дума сочи, че не е виновна и моли да бъде оправдана.

Представителят на Окръжна прокуратура – Търговище намира жалбата за неоснователна, като поддържа, че първостепенният съд подробно и аргументирано е обсъдил цялата относима доказателствена съвкупност и е постановил осъдителна присъда, който следва да бъде изцяло потвърдена.

Гражданският ищец Община Търговище, чрез юк Г. изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а присъдата в обжалваната част да бъде потвърдена. Претендира юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Въззивният съдебен състав, като обсъди доказателствената съвкупност, след преценка на съображенията и доводите, изложени от подсъдимата и нейния защитник, гражданския ищец, представителя на ТОП, както и след цялостна преценка на правилността на обжалваната присъда, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, установи следното:

Съдът намира подадената срещу присъдата въззивна жалба за допустима, но по същество за НЕОСНОВАТЕЛНА.

С оглед правомощието на въззивния съд по чл.335,ал.3,вр. с ал.2 НПК и с оглед спазването на принципа “реформацио ин пеус” – чл.355,ал.2 от НПК (т.е. забрана за влошаване положението на обжалвания подсъдим, при което съдът следва да наложи наказания не по-тежки от наложените при предходното разглеждане на делото), преди всичко следва да се посочи, че делото се разглежда за втори път, от друг състав на ОСТ, след отмяна на присъда № 24/ 17.06.2022 г. постановена по нохд № 936/2021 г. по описа на РСТ и връщане на делото на РСТ за разглеждане от друг съдебен състав.

Фактическата обстановка е напълно изяснена от районният съд, който в съответствие

с процесуалния ред е събрал необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното решаване на делото. Доказателственият материал по делото е анализиран от РСТ задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. С него се изясняват по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество. От събрания доказателствен материал първостепенният съд е установил следната фактическа обстановка, която принципно не се оспорва от страните и която въззивния съд изцяло споделя:

През 2008 г. към Община Търговище били създадени Дневен център за пълнолетни лица с увреждания /ДЦПЛУ/ и Дневен център за стари хора /ДЦСХ/, които се помещавали в обща сграда, находяща се в гр. Търговище, ул. „Капитан Данаджиев“ № 29. Двата центъра били включени в одобрения от ОбС - Търговище списък на второстепенни разпоредители с бюджет за 2016 г., както и в утвърдения списък на второстепенни разпоредители с бюджет за 2018 г., Приложение №12 към Решение №2 по протокол №32/31.01.2018 г. на ОбС - Търговище, където изрично е прието, че второстепенен разпоредител с бюджет е директорът на ДЦВХУ /преименуван през м.март 2018 г. на ДЦПЛУ/или заместващото го лице. Действащите в гр.Търговище ДЦПЛУ и ДЦСХ били с делегирани от държавата дейности и се финансирали от държавния бюджет, чрез бюджета на Община Търговище. Финансирането се предоставяло на база стандарт за издръжка, определен чрез РМС за съответната година и бил различен за всеки период. Средствата постъпвали по сметка на Община Търговище и от там по сметките на двата центъра съгласно регламентираното процентно разпределение по тримесечия. Вещите, придобити за нуждите на двата центъра, били собственост на Община Търговище. Финансовите средства за заплати и за придобиване на активи били предоставени на центровете като трансфер от държавния бюджет чрез бюджета на Община Търговище. Основната дейност на двата дневни центъра била обслужване на възрастни хора през деня чрез предоставяне на храна и задоволяване на ежедневните, здравните, образователните и рехабилитационните потребности, както и организация на свободното време и личните контакти.

С трудов договор № 17/16.06.2008 г., сключен между Кмета на Община Търговище и подсъдимата Я., последната била назначена по трудово правоотношение в Община Търговище на длъжност „директор“, с място на работа : Дневен център за възрастни хора с увреждания /със сменено през м.март 2018 г. наименование на ДЦПЛУ/ и Дневен център за стари хора. Мястото на работа било в сградата на центровете, намираща се в гр.Търговище, ул. „Капитан Данаджиев“ № 29. Подсъдимата се запознала и подписала длъжностна характеристика, според която като директор на ДЦПЛУ и ДЦСХ именно тя носела отговорност за цялото имущество, оборудване и ресурси в центровете. Според индивидуалната длъжностна характеристика основната цел на заеманата от подсъдимата длъжност била да организира, ръководи и контролира цялостната работа на ДЦВХУ и ДЦСХ и носи отговорност за хората, ползващи услугите на двата дневни центъра. Предвид заеманата от подсъдимата длъжност и произтичащите от същата задачи, задължения и отговорности, за времето от назначаването и встъпването ѝ в длъжност на 16.06.2008 г. до прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 14.05.2019 г. със Заповед № 12/13.05.2019 г. на Кмета на Община Търговище подсъдимата Я. е притежавала качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т.1, б.,б” от НК, тъй като е изпълнявала със заплата ръководна работа и работа, свързана с управление на чуждо имущество в юридическото лице Община Търговище.

В зала за отдих, находяща се на първия етаж в ДЦВХУ /преименуван по-късно на ДЦПЛУ/ бил монтиран климатик, стенов тип, марка „Кобе“, закупен за нуждите на центъра през 2011 г. от „Радеви“ ООД гр.Търговище. През есента на 2017 г. подсъдимата се обърнала към „Радеви“ ООД с искане за извършване на профилактика и диагностика на наличните климатици в двата центъра. На 29.09. 2017 г. служители на „Радеви“ ООД извършили профилактика на намиращите се в центровете климатици като по време на извършване на тази услуга подсъдимата им заявила, че климатикът марка „Кобе“ не работи добре и поискала да установят какъв е проблема. Св.М.Р. - техник в посоченото дружество,

установил, че компресорът на климатика е загрял и доверявайки се на казаното от подсъдимата, че преди прегледа климатикът не е работел, приел, че компресорът е блокирал и електронната платка е повредена. Подсъдимата поискала да разбере цената на ремонта и след като същата ѝ била посочена, тя преценила, че ремонтът не е рентабилен. Поискала да ѝ бъде издаден от дружеството протокол с описание на повредата и с препоръка за бракуване на климатика. Още същият ден от „Радеви“ ООД гр.Търговище бил издаден такъв протокол, в който било отразено, че климатик „КОВЕ-KF18CN“ е дефектирал и не работи поради повредени компресор и електронна платка, и други компоненти по електрическата схема, и заради общата износеност на всички елементи климатикът не подлежи на ремонт. След около месец подс.Я. се обадила на „Радеви“ ООД за извършване на демонтаж на климатик. В неустановен ден през месец ноември 2017 г. към края на работния ден служители на „Радеви“ ООД отишли в ДЦПЛУ, за да извършат поръчания демонтаж. По указания на подсъдимата, която присъствала там, климатика „Кобе“, за който вече била направена препоръка за бракуване, бил демонтиран, след което отново следвайки указанията ѝ, служителите на „Радеви“ ООД го закарали в жилището ѝ, намиращо се в гр. Търговище, ул. „Никола Симов“ № 2, вх. В, ет. 1, ап. 3. Техниците от „Радеви“ ООД оставили вътрешното и външното тела на демонтирания климатик в посочения апартамент и се върнали в ДЦВХУ, където върнали ключа за апартамента на подсъдимата. За извършената услуга от „Радеви“ ООД била издадена фактура № 0000005326/09.11.2017 г. за демонтаж на климатик за сумата от 50 лева, която следвало да се заплати от Община Търговище - ДЦВХУ. Банковият превод по тази фактура бил извършен на 21.11.2017 г. от бюджета на ДЦВХУ по сметка на „Радеви“ ООД.

След около два месеца, в средата на м.януари 2018 г. подсъдимата отново се обадила на „Радеви“ ООД с искане да се извърши монтаж на климатик в жилището ѝ, намиращо се в гр.Търговище, ул. „Никола Симов“ № 2, вх. В, ет. 1, ап. 3. При пристигане на посочения адрес техниците установили, че ще монтират демонтирания преди няколко месеца от ДЦВХУ климатик марка „Кобе“. Свидетелите С.Б. и К.Р. монтирали климатика в апартамента на подсъдимата. Впоследствие от „Радеви“ ООД била издадена фактура № 0000005554/02.03.2018 г. за сумата от 130 лв., която следвало да се плати от Община Търговище - ДЦВХУ. Банковият превод по тази фактура бил извършен на 20.03.2018 г. отново от бюджета на ДЦВХУ по сметка на „Радеви“ ООД. На въпросите на работещите в дневните центрове служители за това къде е климатика марка „Кобе“, подсъдимата отговаряла, че същият е на ремонт. Докато в инвентаризационния опис за 2017 г. от извършена през м. декември 2017г. инвентаризация климатик „Кобе“ е бил отразен като наличен, то в инвентаризационния опис за 2018 г. от извършена през м.февруари 2019 г. инвентаризация този климатик вече липсвал, като нямало издаден акт за неговото бракуване. Според изготвеното в ДП заключение на съдебно - счетоводната и оценъчна експертиза средната пазарна цена на климатик марка „Кобе 18“ е в размер на 400 лева.

До месец февруари 2018 г. счетоводител на двата центъра бил св.А. Я, а от месец февруари 2018 г. като такъв бил назначен и св.Д.Д. Със заповед №3-01-2/02.01.2014 г. на Кмета на Община Търговище били утвърдени Вътрешни правила за работната заплата на второстепенните разпоредители с бюджетни кредити в Община Търговище. Според тези вътрешни правила индивидуалните основни месечни заплати на работещите по трудово правоотношение се договаряли между тях и работодателя в рамките на средствата за работна заплата при спазване изискванията на Кодекса на труда и посочените вътрешни правила. Промяна на трудовото възнаграждение на директора на ДЦПЛУ и ДЦСХ можела да се направи само след подписване на допълнително споразумение към трудовия договор с кмета на Община Търговище и това обстоятелство било известно на подсъдимата. При наличие на достатъчно средства в бюджета на двата центъра директорът на същите имал правомощието да увеличи възнаграждението на служителите като сключи за целта допълнителни споразумения към трудовите договори с всеки служител. Преценката за увеличение на индивидуалното трудово възнаграждение на директора на дневните центрове била на Кмета на Община Търговище, като при положителна преценка следвало да се сключи допълнително споразумение към трудовия договор между него и директора на

центровете. Съгласно чл.8 ал.3 от същите правила, по решение на кмета и/или по мотивирано предложение на ресорен заместник - кмет, в което са изложени конкретните мотиви и предложения за увеличение на индивидуалната основна месечна заплата на директора, може да се увеличи в рамките на разходите за трудови възнаграждения за текущата година, след представена справка за налична икономия на средства от счетоводителя на второстепенния разпоредител с бюджетни кредити. Длъжностното разписание, съдържащо длъжностите в центровете се изготвяло в Община Търговище и в него се посочвали видовете длъжности, техният брой, минималните изисквания за заемането им и основната месечна заплата. Същото се изработвало от директора и главния счетоводител на центровете и се утвърждавало от ресорния заместник - кмет. Въз основа на утвърденото длъжностно разписание се изготвяли поименни щатни разписания за длъжностите в двата центъра, като същите се изготвяли от главния счетоводител и се утвърждавали от директора на центровете. Тези щатни разписания се изготвяли всяка година и при настъпила промяна във възнаграждението на работещо в центровете лице.

С допълнително споразумение № 33/01.02.2016 г., сключено към трудовия договор на подсъдимата, основното ѝ месечно възнаграждение било променено от 770.00 лева на 840.00 лева. С допълнително споразумение № 52/31.01.2017 г. към трудовия ѝ договор, основното трудово възнаграждение било запазено в размер на 840.00 лв. като било увеличено само допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Не било сключено друго допълнително споразумение за увеличение на основното ѝ месечно възнаграждение. От началото на 2018 г. с 10 % били увеличени заплатите на служителите в центровете. Подсъдимата преценила, че нейната заплата също следва да бъде увеличена както заплатите и на останалите служители на центровете. В разрез с изискването за сключване на допълнително споразумение към трудовия ѝ договор, с което да се измени двустранно основното ѝ трудово възнаграждение, което изменение съгласно утвърдените вътрешни правила става по решение на кмета на общината, и въпреки липсата на изготвено и подписано такова допълнително споразумение, подсъдимата разпоредила на главния счетоводител - св.Я, да начисли и на нейната заплата увеличение с 10 % като му казала, че е разговаряла със заместник-кмета на Община Търговище и е получила устното му одобрение за такова увеличение. Св.Я не се усъмнил в заявеното от подсъдимата и следвайки нейните указания, изготвил ведомост за заплати за **месец януари 2018 г.**, в която начислил увеличено с 10% основно трудово възнаграждение на подсъдимата в размер на 924, 00 лева, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 83.16 лева, или брутно трудово възнаграждение в размер на 1007.16 лева, при което подсъдимата получила на 31.01.2018 г. с 91.56 лева в повече от полагащото ѝ се възнаграждение, от които 84.00 лева като основна работна заплата и 7.56 лева като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Поради заложения по - висок размер на основната заплата, съответно бил начислен и по - висок размер на допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и трудов стаж с 7.56 лева в повече от полагащото се. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.05 лева, а сумата от 20.51 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ.

След като била променена фактически по посочения начин, заплатата на подсъдимата била заложена в новия размер и в програмния продукт, с който работел счетоводителят в центровете. Тази заплата се запазила в този нов размер и автоматично била начислена и през следващия месец февруари 2018 г., когато като главен счетоводител започнал работа и св.Д. Последният не се усъмнил в заложените от св.Я размери на заплатите в счетоводната програма и приел, че отразените във ведомостите заплати са прецизно определени. Същият нямал достъп до досието на подсъдимата и след устното уверение от страна на последната, че всички заплати, вкл. и нейната, са увеличени и са в заложения вече в програмата размер, св.Д.начислявал и през следващите месеци на 2018 г. по-високо от полагащото се на подсъдимата основно трудово възнаграждение, което пък е водело и до начисляване на по-висок размер ДТВ за ПО и ТС. На подсъдимата била начислена основна заплата за **месец февруари 2018 г.** в размер на 924.00 лева, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 83.16 лева,

основна работна заплата, 5.85 лева допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и 28.12 лева възнаграждение за платен годишен отпуск. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.70 лева, а сумата от 20.70 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ. На подсъдимата била начислена основна заплата за **месец септември 2018 г.** в размер на 924.00 лева, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 92.40 лева, или брутно трудово възнаграждение в размер на 1016.40 лева, при което на 05.10.2018 г. тя получила с 92.40 лева в повече от полагащото ѝ се възнаграждение, от които 84.00 лева като основна работна заплата и 8.40 лева като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.70 лева, а сумата от 20.70 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ. На подсъдимата била начислена основна заплата за **месец октомври 2018 г.** в размер на 522.26 лева на база основно трудово възнаграждение, сумата от 441.91 лева - възнаграждение за ползван платен отпуск, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 52.23 лева, или брутно трудово възнаграждение в размер на 1016.40 лева, при което на 31.10.2018 г. тя получила с 92.40 лева в повече от полагащото ѝ се възнаграждение, от които 47.48 лева основна работна заплата, 4.75 лева допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и 40.17 лева за платен годишен отпуск. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.70 лева, а сумата от 20.70 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ. На подсъдимата била начислена основна заплата за **месец ноември 2018 г.** в размер на 924.00 лева, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 92.40 лева, или брутно трудово възнаграждение в размер на 1016.40 лева, при което на 05.12.2018 г. тя получила с 92.40 лева в повече от полагащото ѝ се възнаграждение, от които 84.00 лева като основна работна заплата и 8.40 лева като допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.70 лева, а сумата от 20.70 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ. На подсъдимата била начислена основна заплата за **месец декември 2018 г.** в размер на 410.67 лева на база основно трудово възнаграждение, сумата от 564.67 лева - възнаграждение за ползван платен отпуск, както и ДТВ за ПО и ТС в размер на 41.07 лева, или брутно трудово възнаграждение в размер на 1016.40 лева, при което на 21.12.2018г. тя получила с 92.40 лева в повече от полагащото ѝ се възнаграждение, от които 37.33 лева основна работна заплата, 3.74 лева допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит и 51.33 лева за платен годишен отпуск. От начислената в повече сума подсъдимата получила чисто като изплатена сума в размер на 71.70 лева, а сумата от 20.70 лева представляват удържки от начислената в повече сума за сметка на служителя, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ.

В резултат на по-високата заплата, която подсъдимата разпоредила да ѝ бъде начислена, на същата било начислявано и тя получавала всеки месец завишено без основание допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и трудов стаж, а през месеците август, октомври и декември 2018 г. получила без основание и начисленото ѝ в повече възнаграждение за ползван платен годишен отпуск, както следва: за месец август ѝ били начислени 309.34 лева вместо 281.22 лева или 28.12 в повече, през месец октомври ѝ били начислени 441.91 лева вместо 401.74 лева или 40.17 лева в повече, и през месец декември ѝ били начислени 564.67 лева вместо 513.34 лева или 51.33 лева в повече.

В хода съдебното следствие, било прието заключение на изготвената съдебно-счетоводна експертиза, според което общият размер на сумите, които през 12-те месеца на 2018 г. подсъдимата е получила в повече от полагащото ѝ се по трудов договор, в общ размер на 1 103.76 лева, включващ 899.25 лева начислени в повече суми за основно месечно

възнаграждение; 84.89 лева начислени в повече суми за допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и трудов стаж и 119.62 лева начислени в повече възнаграждения за ползван платен годишен отпуск. От тази сума подсъдимата е получила като чисто възнаграждение общата сума от 856.50 лева, а сумата от 247.26 лева представляват удръжки от начислените в повече суми, които са отнесени по партидата ѝ във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ.

Съгласно чл.11 ал.1 от утвърдените със Заповед №3-01-2/02.01.2014 г. на Кмета на Община Търговище Вътрешни правила за работната заплата на второстепенните разпоредители с бюджетни кредити в Община Търговище, допълнителното възнаграждение за постигнати резултати на директора се определя със заповед на кмета на общината по мотивирано предложение от ресорен заместник кмет и секретаря на община Търговище за делегираните му дейности. Съгласно чл.12 от същите правила допълнителното възнаграждение за постигнати резултати може да се изплаща на четири пъти годишно - през април, юли, октомври и декември. През 2018 г. били изготвени и регистрирани в Община Търговище три докладни записки с предложения за изплащане на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати на директора на ДЦПЛУ - С. Я.. Въз основа на докладна записка с вх.№29-00-181/16.04.2018 г., с която било предложено изплащане на подс.Я. ДВПР за първото тримесечие от м. януари до м.март 2018 г. в размер на 615.58 лева, била издадена Заповед №03-01262/26.04.2018 г. на Кмета на Община Търговище, с която било определено изплащане на ДВПР в размер на 615.58 лева на подсъдимата. Определената като ДВПР сума била начислена във ведомостта за заплати за м.април 2018 г. и получена от подсъдимата на 30.04.2018 г. На 24.10.2018 г. в Община Търговище била входирана докладна записка, изготвена от св.А. Я и подписана от подсъдимата, с която се иска определяне на ДВПР на директора на ДЦПЛУ за третото тримесечие от м.юли до м.септември 2018 г. в размер на 346 лева. По същата не е била издадена заповед, с която кметът на Община Търговище да определи ДВПР на директора на центровете. Липсва такава заповед и за определяне на ДВПР на директора на двата центъра и за второто тримесечие на 2018 г. Въпреки липсата на издадени заповеди съгласно Вътрешните правила за работната заплата на второстепенните разпоредители с бюджетни кредити в Община Търговище, подс.Я. преценила, че ѝ се следва плащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати. По нейни изрични указания св.Д.начислил във ведомостта за м.юли 2018 г. и в индивидуалния фиш на подсъдимата ДВПР за второто тримесечие в размер на 415.00 лева, в резултат на което тя получила на 31.07.2018 г. чистата сума от 322.03 лева. Отново по указания на подсъдимата свидетелят Д.начислил във ведомостта за м. октомври 2018 г. и в индивидуалния фиш на подсъдимата ДВПР за третото тримесечие в размер на 346.00 лева, в резултат на което тя получила на 31.10.2018 г. чистата сума от 268.50 лева. По описания начин подсъдимата получила без основание ДВПР в общ размер от 590.53 лв.

В началото на 2018 г. подсъдимата Я. решила да си купи готварска печка, но със средства от бюджета на ръководените от нея центрове. Избрала в онлайн-магазина на „Техномаркет“ готварска печка „Eldom 201 VFEN“ с цена 379.00 лева и я поръчала по електронен път. След приемане на поръчката била издадена проформа фактура №201801012404257. Предвид подадените от подсъдимата данни при поръчката, като клиент - купувач бил записан Община Търговище - ДЦВХУ, МОЛ: С. Я., като получател на стоката подсъдимата посочила себе си, а като адрес на доставка - домашния си адрес в гр. Търговище, ул. „Никола Симов“ № 2, вх. В, ет. 1, ап. 3, и избрала начин на плащане : по банков път. Приетата поръчка била изпълнена от „Техномаркет-Велико Търново“. Закупената готварска печка била заплатена със средства на ДЦВХУ - град Търговище по банков път на 01.03.2018 г., за което била издадена и фактура № 0091355735/01.03.2018 г. Печката била доставена на указания от подсъдимата неин личен адрес в гр. Търговище, ул. „Никола Симов“ № 2, вх. В, ет. 1, ап. 3 на 05.03.2018 г. в 17:51 часа. Въпреки закупуването ѝ със средства от бюджетната сметка на ДЦВХУ, посочената готварска печка не била отразена счетоводно като актив на този център и не била занесена от подсъдимата в някой от дневните центрове. При извършения през лятото на 2018 г. вътрешен одит, разпореден от кмета на Община Търговище по отношение на дейността на ДЦСХ и ДЦПЛУ през периода

01.01.2017 г. – 31.07.2018 г., била установена липса на закупена печка „Елдом 201“ за 379 лева, която не е намерена като налична при проверката в дневните центрове. Проверяващите установили наличието на само една готварска печка в кухнята на централите, която била стара и не съответствала на описанието на закупената ел.печка. Пред проверяващите работещите в кухнята лица и счетоводителите на централите заявили, че не са виждали закупената нова готварска печка „Eldom 201 VFEN“. След приключване на одита през м.ноември 2018 г. била извършена инвентаризация на активите на двата центъра през периода от 23.01.2019 г. до 22.02.2019 г. Тогава отново била установена липсата на закупената готварска печка „Eldom 201 VFEN“ като било казано на подсъдимата за тази липса. След около две седмици в сградата на централите се появила нова черна готварска печка „Елдом“ с керамични плочи, която била отразена в инвентаризационния опис като печка „Eldom 201 VFEN“ на стойност 379 лева и отбелязана като налична.

При така установената фактическа обстановка РСТ правилно е квалифицирал извършеното деяние от подсъдимата Я. като престъпление по 201, вр. с чл. 26, ал.1 вр. от НК, за което при условията на чл.54 от НК и е наложил съответно наказание 1 г. ЛОС, изтърпяването на което отложил за изпитателен срок от 3 г., считано от влизане на присъдата в сила, като наред с това е осъдил подсъдимата да заплати причинените с престъплението имуществени вреди, както и направените разноски. С постановената присъда РСТ е оправдал частично подсъдимата относно частта от обвинението по чл.201 НК касаещо присвояването на бойлер "Елдом 80 л" на стойност 245 лева, собственост на Община Търговище, връчена ѝ в качеството ѝ на директор и поверена ѝ да я пази и управлява, респ. и отхвърлил предявеният граждански иск в тази му част.

Както вече се посочи по-горе, в жалбата си подсъдимата възразява, че присъдата на РСТ е неправилна, незаконосъобразна, необоснована и постановена при съществени процесуални нарушения и липса на мотиви. Съобразявайки гореизложеното, настоящият съдебен състав счита тези възражения за неоснователни, тъй като за да приеме така описаната фактическа обстановка РСТ детайлно е обсъдил събраните по делото доказателства.

По отношение обвинението за присвояване на климатик марка „Кобе“ на стойност 400 лв., не намират основания в приобщената по делото доказателствена съвкупност твърденията на защитата относно допуснато отклонение на РСТ от процесуалните норми, вследствие на което и формиране на вътрешно убеждение равносилно на липса на мотиви. В този контекст се сочи, че процесния климатик не е бил ясно индивидуализиран в ОА, което води до недоказаност на неговата идентичност с този сочен от свидетелите; не било обсъдено обстоятелството, че инкриминираният климатик всъщност е бил за бракуване, тъй като ремонтът му би бил много скъп. Съдът намира това възражение за неоснователно, доколкото видно от ОА процесния климатик е ясно и конкретно посочен като марка “КОВЕ-KF-18 CN” на стойност 400 лв. В показанията си свидетелите М.Р., С.Б. и К.Р. ясно, подробно и хронологически свързано са описали в хода на съдебното следствие пред РСТ възприятията си относно първоначалното искане на подс.Я. да бъде издаден протокол от „Радеви“ООД с препоръка за бракуване на климатика; впоследствие същият климатик да бъде демонтиран и пренесен в дома ѝ, а след известен период от време да отидат в същото жилище, където да го монтират. Не се споделя тезата на защитата, че тримата свидетели си спомняли за някакъв „развален климатик, който са демонтирали от дневния център“.

В кредитираните от РСТ показания депозирани в ДП /том VII, л.100-101, приобщени чрез прочитане по реда на чл.281,ал.5,вр. с ал.1,т.5 от НПК, с.з. л.130/ **св.М.Р.** посочва, че като лице, занимаващо се с продажба и монтаж на климатична техника във „Радеви“ООД гр.Търговище, на 17.06.2011 г. именно тяхната фирма е продала и монтирала в ДЦВХУ, находящ се срещу Първа гимназия в гр.Търговище 3 броя климатици, от които **САМО единия е марка „Кобе“**, като заедно с друг климатик, но марка „Нипон“, е бил монтиран на първия етаж в центъра. Впоследствие **СЪЩИЯТ** климатик е бил демонтиран от служителите на „Радеви“ООД, за което св.М.Радев изрично посочва, че „*този климатик по думите на моите служители е занесен от тях в блок, намиращ се зад заведение*

„Капанът“, старото заведение „Париж“ до бул. „Трети март“ в гр.Търговище. Зад това заведение има нещо като черен път и гараж...,като са го занесли в този първият блок, във вторият вход. Този климатик е бил занесен там, защото тази госпожа С. Я. от дневния център им е казала да бъде занесен там в този апартамент. В този апартамент са занесени двете тела – вътрешното и външното от този въпросният климатик „Кобе“, за който е издаден протокол за брак...“. От същите показания, подкрепени и от показанията на св.С.Б. и св.К.Р. /приобщени по същия процесуален ред в с.з., л.130/ става ясно, че тези служители /тъй като вече са знаели адреса/ са отишли и монтирали именно в апартамент на подсъдимата същият климатик „Кобе“, т.е. извън всякакво съмнение е идентичността на процесния климатик, демонтиран от дневния център, занесен и впоследствие монтиран именно в дома на подсъдимата.

В този контекст съдът не намира и твърдяното от защитата противоречие в мотивите на РСТ. Видно от възприетата фактическа обстановка, на 29.09.2017 г. служителите на „Радеви“ ООД са извършили профилактика на климатик „Кобе“, а на неустановен ден през м.ноември 2017 г. към края на работния ден служители на „Радеви“ ООД отишли в ДЦПЛУ, за да извършат предварително заявен от подсъдимата демонтаж на същия климатик – ден, в който тя е присъствала. За извършената услуга била издадена фактура № 0000005326/09.11.2017 г. за демонтаж на климатик за сумата от 50 лева, която следвало да се заплати от Община Търговище - ДЦВХУ. Банковият превод по тази фактура бил извършен на 21.11.2017 г. от бюджета на ДЦВХУ по сметка на „Радеви“ ООД. Сумата в размер на 130 лв. за извършения впоследствие монтаж на климатика „Кобе“ в дома на подсъдимата, била фактурирана по фактура № 0000005554/02.03.2018 г., която следвало да се плати от Община Търговище - ДЦВХУ. Банковият превод по тази фактура бил извършен на 20.03.2018 г. от бюджета на ДЦВХУ по сметка на „Радеви“ ООД.

Видно от приложеният /т.І от ДП, л.172 и сл./ одитен доклад за извършена инвентаризация в ДЦВХУ, началната дата на инвентаризацията за 2017 г. е 01.12. 2017 г., а крайната дата е определена на 21.12.20217 г. На л.176 от същият т.І от ДП е налична справка, от която е видно, че климатик Кобе-18 на стойност 1000 лв. е бил наличен при проверка от комисия в състав св.А. Я и св.В. Т.. В показанията си в ДП, том VІІ, л.92-93, приобщени чрез прочитане по реда на чл.281,ал.5,вр. с ал.1,т.5 от НПК, с.з. л.100/, **св.В. Т.** посочва, че е започнала работа в този център само няколко месеца по-рано и е споделила на подсъдимата притесненията си вследствие на своята неопитност; **св.А. Я** в показанията си от ДП /том VІІ, л.79-81, приобщени чрез прочитане по реда на чл.281,ал.5,вр. с ал.1,т.5 от НПК, с.з. л.128/ е категоричен за това, че е участвал в края на 2017 г. в комисията по инвентаризация, но при *„инвентаризирането, намиращите се в центровете вещи бяха описани в програма „Питагор“, не са били описвани в инвентаризационни книги...“*. Съдът констатира, че начинът, по който е извършена инвентаризацията е много странен, доколкото св.Т. посочва, че се е установило, че има липси, но след проверката подсъдимата им е казала, че *„...ще разгледа списъците и ще ни отговори като в тези списъци бяха описани липсите. Ние ги бяхме броили всяка вещь една по една и съвсем точно бяхме описали всички намерени вещи и тези, които липсват...“*. Конкретно по отношение на климатика „Кобе 18“ св.Т. сочи, че лично подсъдимата е заявила, че този климатик е на ремонт, като до този момент /разпита в ДП е проведен на 20.05.2019 г./ климатикът не се е появил и докато изчезне той е работел и в студените дни потребителите са се топлели с него.При проверката се е установило, че климатикът липсва, но нямало документ за неговото бракуване, както правилно е посочил и РСТ, в инвентаризационния опис за 2018 г. от извършената през м.февруари 2019 г. инвентаризация този климатик вече и физически е липсвал, като няма издаден акт за бракуването му. Тази хронология на събитията показва, че самата подсъдима е организирала проверката и инвентаризацията по начин, по който е можела сама да преценява и да разпорежда на служителите си кои вещи да включват и изключват от съставяните описи, поради което е не може да черпи в настоящото производство права от своето недобросъвестно поведение. Наред с това следва да се посочи, че безспорно е доказано, че всички суми за демонтажа и последващият монтаж на климатика марка „Кобе“ са били платени именно със средства от бюджета на дневните центрове, управлявани от

подс.Я.. В този смисъл са и показанията на **свидетелите Е.И.** /ДП, том VII, л.68-70, приобщени чрез прочитане по реда на чл.281,ал.5,вр. с ал.1,т.5 от НПК, с.з. л.78/ и **св.РР.Н.** /ДП, том VII, л.71-72 и тези дадени пред друг състав на РСТ на 04.03.2022 г. по нохд № 936/ 2021 г. на РСТ, л.161-164 приобщени чрез прочитане по реда на чл.281,ал.5,вр. с ал.1,т.5 от НПК, с.з. л.87/, от които е видно, че при извършения през лятото на 2018 г. одит в центровете вече е констатирана липсата на водения в счетоводството климатик „Кобе“ като за същия липсвал протокол за брак. При извършения оглед в ДП на 24.04.2019 г. климатикът е липсвал, като на стената са стояли четирите отвора на мястото, на което е бил монтиран.

Съдът намира за неоснователни и възраженията на защитата относно недоказаност на обвинението в частта му, касаеща присвояване на сумата 2253.29 лв. Заявява се, че правилната интерпретация на доказателствената съвкупност сочи, че не е налице неправомерна дейност на подсъдимата, която може да бъде подведена по текста на чл.201 НК, като в този смисъл се акцентира върху разговори на подсъдимата със св.Я, въвеждането му в заблуждение относно „уговорки“ на подсъдимата с ресорен зам.кмет от Община Търговище, което от своя страна е довело до неправилно интерпретиране на доказателствата от РСТ. Съдът не открива в мотивите към присъдата подобно нарушение, като изцяло споделя извода на първоинстанционният съд, основно базиран на приетото без възражение заключение по извършената на досъдебното производство съдебна счетоводно-оценъчна експертиза, в което при извършения анализ на наличните счетоводни документи вещото лице коректно е установило размерите на дължимите и реално начислените и изплатени суми на подсъдимата. В подкрепа на направения извод са отново показанията на посочените по-горе свидетели И. и Неделчева, които са извършили одита в центровете и чрез което се потвърждава неоснователното начисляване на заплатата на подсъдимата през 2018 г. с 10% над уговореното в последното сключено допълнително споразумение към трудовия договор. Писмените доказателства и заключението по ССЕ от ДП водят до единствено възможен правен извод за липса за сключено допълнително споразумение, с което основното трудово възнаграждение на директора на дневните центрове да бъде увеличено от 840 лв. на 924 лв., както реално е било начислено по ведомостите за 2018 г.

Освен наличните поименни длъжностни разписания за 2018 г., подписани надлежно от изготвил, главен счетоводител и утвърдени от директора на двата центъра, в които основното трудово възнаграждение на подсъдимата е фиксирано в размер на 840 лева, по делото действително е налице и поименно длъжностно разписание за ДЦВХУ, което е в сила от 01.06.2018 г., но върху което няма подписи на изготвил и гл.счетоводител, но е утвърдено само от подсъдимата в качеството ѝ на директор, и в същото нейното индивидуално основно месечно възнаграждение е вписано в размер на 924 лева. Именно това показва намерението на подс. Я. да създаде някакво привидно основание за увеличението на заплатата си.

В обясненията си по делото /л.168/ подс.Я. неколkokратно отрича да е разпоредила устно увеличение на нейното трудово възнаграждение и изплащане на ДМС. РСТ правилно и законосъобразно не е кредитирал тези обяснения, като е изслушал в тази насока показанията **св.В.В.**, който е заемал длъжността Заместник - кмет на Община Търговище в периода 2017-2019 г. Св. Велчев детайлно изяснява процедурата по КТ относно увеличаване на трудовото възнаграждение на бюджетните единици в състава на Община Търговище, но не и за конкретни лица. На конкретен въпрос отговаря, че не е казвал на подсъдимата, че може да увеличи заплатата си с 10 % за 2018 г. и да си начисли ДМС за второ и трето тримесечие на същата година. Тези показания не са изолирани, а убедително подкрепени и от показанията на двамата главни счетоводители в центровете-свидетелите **Я и Димитров**, които посочва, че лично подсъдимата им е разпоредила да и бъде начислено 10 % увеличение на основното трудово възнаграждение, като конкретно св.Д.вобщо не е поставил под съмнение заложеното по-рано от св.Я в счетоводната програма увеличение на заплатата. Всички обсъдени от съда относими към тази част на обвинението свидетелски показания са логични, ясно и последователни, като поотделно и в съвкупност кореспондират и с писмените доказателства по делото. От тях несъмнено може да бъде единствено

възможния правен извод за това, че подс.Я. еднолично е разпредила на счетоводителите на двата центъра да ѝ начислят 10% увеличение на ОРЗ от началото на 2018 г., както ѝ да и начислят ДТВ за ПО и ТС за второто и третото тримесечия на 2018 г., без да има издадени и подписани съответно допълнително споразумение към трудовия ѝ договор и заповеди на кмета на Община Търговище.

Въззивният съд не споделя и възраженията на защитата, свързани с противоречието относно наличието, респ. липсата на ел.печка „Eldom 201 VFEN“ на стойност 379 лв. – вещ, за която РСТ е приел, че е присвоена от подсъдимата, но в мотивите си е посочил /л.207/, че *„понастоящем причинената вреда е възстановена и печката е отбелязана като налична“*, поради което не е включена и в общия размер на присъдените вреди по гражданския иск. В случая не е налице твърдяното от защитата противоречие, доколкото посредством документите за закупуването на тази вещ – фактура; предоставените от продавача данни за направената от подсъдимата поръчка и за начина на доставяне и плащане на стоката, допълнени от показанията на свидетелите И., Ц. Д. К., Х., А. и Т. категорично се изяснява изначалната липса на тази печка в центровете. Установено е по безспорен начин, че процесната ел.печка е поръчана лично от подсъдимата; впоследствие заплатена по банков път със средства от бюджета на дневните центрове; доставена е на домашния адрес на подсъдимата съобразно нейните указания. Липсата на тази ел.печка в дневните центрове от закупуването ѝ до края на 2018 г., също води до правен извод за това, че подс.Я. е поръчала вещта за себе си и я е заплатила с бюджетни средства.

С оглед гореизложеното, въззивният съд намира, че фактическата обстановка е правилно установена от РСТ и направените въз основа на нея правни изводи не се опровергават. Квалификацията на деянието е правилна, като не намират основание възраженията на защитата, че мотивите на РСТ били в нарушение на константната практика на ВКС по приложението на чл.201 НК /която впрочем не се посочва, а се цитира единствено решение на РС Пазарджик!?!/. Действително практиката на ВКС във връзка с длъжностните присвоявания е последователна относно елементите на престъплението – специфичното длъжностно качество на извършителя /в случая същото е безспорно изяснено/; отношението на подсъдимия към вещите, които се намират в негова фактическа власт; и въздействието, което той оказва върху тях. Така например, в р.№ 56/14.03. 2017 г. по н.д.№98/2017 г. на I н.о. на ВКС се посочва, че *„Изпълнителното деяние при присвояването се обективира във външно проявена промяна на отношението на дееца към повереното му имущество, което той владее или управлява за сметка на определена обществена организация, предприятие, учреждение, изразено в противозаконно разпореждане с поверената вещ, в свой личен интерес или в интерес на друго. За да е доказано присвояване на чуждо имущество от фактическа страна следва да се установи, че е имало юридическо или фактическо разпореждане с чуждото имущество. Противозаконността на разпореждането произтича от това, че деецът няма право да го извърши, като чрез този свой акт той изразява намерение да третира обекта на посегателство като свой.“*. В р.№ 394/ 1986 г. на I н.о. на ВС и реш. №460/1994 г. на I н.о. на ВС изрично се посочва, че *„За доказването наличието на разпоредителни действия на дееца върху повереното му имущество не е задължително да се установи по какъв точно начин са изразходвани средствата, какво е платено с тях и т.н. Достатъчно е да се установи, че единствено деецът е имал достъп до имуществото и не е имало чужда намеса при разходване на средствата.“*. Не на последно място разбира се, следва да се отбележи и тълкуването, дадено в задължителното за съдилищата ППВС № 3/1970 г. – т.4, според което присвояването по чл.201 от НК се извършва както, *„когато длъжностно лице се разпреди като със свои с обществено или частно имущество, връчено в това му качество или поверено му да го пази или управлява, така и когато ръководно лице от държавно учреждение, предприятие или обществена организация се разпреди по същия начин с тяхно имущество, тъй като това имущество му е поверено за управление“*. Както вече се посочи по-горе, безспорно в случая е качеството „длъжностно лице“ на подс.Я., която е заемала ръководна длъжност, т.е. изпълнявала е срещу заплащане ръководна работа и работа, свързана с управление на чуждо имущество в юридическо лице, каквото се явява

Община Търговище, към която са разкрити и развити дейностите на ДЦПЛУ и ДЦСХ.

При изяснената и безпротиворечива фактическа обстановка, след подробен анализ на приобщената доказателствена съвкупност, първостепенният съд е направил извод за това, че с действията си подс.Я. се е разпоредила както в свой личен интерес с принадлежащия към имуществото на Община Търговище климатик КОВЕ-KF18CN на стойност 400 лв., така и с паричните средства, предоставени по бюджета на дневните центрове, в общ размер от 2 253.29 лв., включващи платени суми за демонтаж /50 лв./ и монтаж/130 лв./ на процесния климатик в жилището на подсъдимата; за закупуване на ел.печка „Eldom 201 VFEN“- 379 лв., която е получена лично от подсъдимата и не е внесена в инвентара на централите, както и начислените и получени от подсъдимата без основание суми за увеличение на заплатата ѝ в общ размер от 1103.76 лв. и изплатени и получени от нея ДТВ в общ размер от 590.53 лв. В сумата от 1103.76 лв. са включени освен неследващото се увеличение на основната заплата на подсъдимата за цялата 2018 г., съответното неследващо ѝ се увеличение на размера на ДТВ за ПО и ТС и неследващото ѝ се увеличение на възнаграждението за ползван платен годишен отпуск, и размерът на удръжките върху размерите на тези увеличения за сметка на служителя, които са отнесени по партидата на подсъдимата във фондовете на ДОО, ФТЗПБ, ДЗПО, ЗО и за данък по ЗДДФЛ. С тези удръжки, отнесени по нейните партии, подсъдимата се е облагодетелствала в свой интерес, поради което дори и да не е получила лично като чиста изплатена сума тези удръжки в общ размер от 247.26 лева, те също се явяват предмет на извършеното от нея присвояване, тъй като са разнесени по нейните лични осигурителни и данъчни партии /в т.см. виж т.8 от ППВС № 3/1970 г./. В случая подс.Я., разпореждайки да ѝ се начисли по-високо възнаграждение, е била наясно за следващите се върху това по-високо възнаграждение по-големи като размер удръжки, които се внасят по нейните партии за данъци и осигуровки.

Изпълнителното деяние в случая не е осъществено лично от подс.Я., а чрез посредственото извършителство на свидетелите А. Я и Д.Д. Същите в случая са наказателнонеотговорни лица, доколкото са били въведени в заблуждение от подсъдимата относно фактическите обстоятелства, принадлежащи към състава на престъплението. Подсъдимата е разпоредила на двамата свидетели да ѝ начислят увеличение на основната заплата, респ. да ѝ начислят ДТВ, като ги е заблудила, че е налице разпореждане за това от ресорен заместник-кмет на Община Търговище в този смисъл – поведение и действия на подсъдимата, които ясно обективират престъпния ѝ пряк умишъл да присвои инкриминираните суми.

Анализирайки подробно доказателствата, РСТ правилно е признал подс. Я. за невинна и оправдал по обвинението по чл.201, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК в частта относно деянието, изразяващо се в това, че на 09.06.2017 г. е присвоила чужда движима вещ - бойлер „Елдом 80 л“ на стойност 245,00 лв. - собственост на Община Търговище, връчена ѝ в качеството на директор и поверена ѝ да я пази и управлява. Обсъдени са относимата за това фактура и свидетелски показания, като предвид и липсата на възражения в тази насока, този състав не намира за необходимо повторно да анализира липсата на категорични доказателства за присвояването и на тази вещ.

След като правилно е преценил правната квалификация на деянието, РСТ правилно е определил вида и размера на наказанието, като е обсъдил всички правно релевантни факти и обстоятелства. Правилно чистото съдебно минало на подсъдимата и сравнително ниския размер на присвоените пари и вещи са отчетени като смекчаващи вината обстоятелства, като същевременно е преценено, че степента на обществена опасност на престъплението не може да бъде определена като ниска, с оглед конкретното длъжностно качество на дееца и факта, че за постигане на престъпния резултат и за реализиране на престъплението извършителството е опосредено чрез други лица; отчетен е броя не деянието и продължителността на присвоителните действия. Този състав обаче категорично не споделя становището на РСТ отчитащо като други отегчаващи вината обстоятелства - липсата на проявено съжаление и разкаяние. Конкретното процесуално поведение на подсъдимия в наказателния процес е израз на правото му на защита съгласно чл.15 и чл.16 от НПК, с оглед

на което липсата на самопризнание, демонстрирано разкаяние, съжаление или критичност към извършеното деяние са факти, които не могат да отегчават наказателно правното му положение /в т.см. и р.№ 580/30.12.2009 г. по н.д.№ 672/2009 г. на ВКС, III н.о./ и това е така, защото изискването на разкаяние е равносилно на задължение за признаване на престъплението, а очевидно това влиза в противоречие с основните принципи на наказателно-процесуалното право. При правилното отчитане не комплексна смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, РСТ обосновава и съобразявайки се с дадените в отменителното решение на ТОС задължителни указания е наложил на подс.Я. наказание в размер на 1 г. ЛОС /макар и неправилно да е посочил, че то е около законовия минимум по чл.201,ал.1 от НК, защото такъв минимум всъщност липсва – предвиденото наказание е до 8 г. ЛОС/, което при съществуващите предпоставки за това е отложил по реда на чл.66,ал.1 НК за изпитателен срок от 3 г., считано от влизане на присъдата в сила – преценка, която този състав също изцяло споделя.

Съдът се е произнесъл и по предявеният граждански иск, като правилно е осъдил подс.Я. да заплати на Община Търговище сумата 2 274.29 лв., представляваща обезщетение за причинените имуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от 21.12.2018 г. до окончателното изплащане на задължението, като същевременно е отхвърлил предявения граждански иск за сумата в размер на 624 лв. /включваща сумата 245 лв. за покупка на бойлер „Елдом 80литра“ и сумата от 379 лева за покупка на готварска печка „Eldom 201 VFEN“/ и в частта за претендираната законна лихва за периода от 09.06.2017 г. до 21.12.2018 г., като неоснователен. Присъдени са били и разноски в размер на 327 лв. юрисконсултско възнаграждение съразмерно на уважената част от гражданския иск. Съдът изцяло споделя начинът, по който РСТ е определил и присъдил конкретните размери на претърпените имуществени вреди, доколкото в хода на съдебното следствие е било доказано по несъмнен начин, че събитието, от което произтичат имуществените вреди действително са настъпили, че тези събития имат характер на престъпление по смисъла на чл.201, ал.1,вр. с чл.26 НК; извършено е виновно от подсъдимата; настъпилите вреди се намират в пряка и непосредствена връзка с неговите действия. Предвид това, че *„основание на гражданския иск в наказателния процес е деянието на подсъдимия,предмет на обвинението“* /т.1 ППВС №9/1961г., изм. с ППВС № 7/1987 г., Сб., стр.404/, съдът приема, че са били налице всички елементи за уважаването на му в постановения с присъдата размер. Предвид признаването на подсъдимата за виновна правилно съдът я е осъдил да заплати по сметка на ОД на МВР Търговище сумата в размер на 571.20 лева, представляваща направени разноски за извършена съдебна експертиза на досъдебното производство, а по сметка на Районен съд - Търговище сумата в размер на 90.97лв, представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск. Правилно са определени и разноските за юрисконсултско възнаграждение.

Доколкото се прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и пред настоящата инстанция, въззивният състав приема, че с оглед фактическата и правна сложност на делото – проведено едно с.з., в което е участвал юрисконсулт, с оглед разпоредбите на чл.189,ал.3 и чл.88 ал.1 от НПК относно разглеждането на гражданския иск, във вр. с чл.78, ал. 8 и ал.1 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП, вр. с чл. 22, ал. 1, вр. чл. 17, т. 2 от НЗПП и съобразявайки обстоятелството, че съдът присъжда адвокатско възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира /виж ТР№ 3/13.05.2010 г. на ВАС/, определи отново сумата 327 лв. /триста двадесет и седем лева/, която подсъдимата да заплати на Община Търговище.

При извършената съгласно чл.314 от НПК служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличие на основания за отмяна или изменение на присъдата в обжалваната ѝ част, поради което същата следва да бъде изцяло потвърдена като правилна и законосъобразна.

Водим от горното и на основание с чл. 338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 22/04.05.2023 г. постановена по нохд № 731/2022 г. по описа на Търговищкия районен съд, като правилна и законосъобразна.

ОСЪЖДА на основание чл.189, ал. 3, във вр. с чл.88 ал.1 НПК, във вр.с чл. 78, ал. 8 и ал.1 от ГПК, във вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 22, ал.1 и вр. чл.17, т. 2 от Наредба за заплащането на правната помощ подсъдимата С. М. Я. със снета самоличност, **ДА ЗАПЛАТИ** на Община Търговище, със седалище и адрес на управление гр. Търговище, пл. „Свобода“ № 1, представлявана от кмета д-р Дарин Д. **сумата 327 лв.** /триста двадесет и седем лева/ юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред Окръжен съд Търговище.

Решението е изключено от актовете, които съгласно чл.346 от НПК подлежат на касационна проверка, поради което е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____